

Platwalsen
verzamelde gedichten 2010 - 2022

voor Emma, Linthe en Maialen

Platwalsen

verzamelde gedichten
2010 - 2022

Quinten De Coene

Brave New Books uitgeverij
2022

Geen enkele inhoud van dit boek mag vermenigvuldigd of gekopieerd worden zonder schriftelijke toestemming van de auteur, op straffe van gerechtelijke procedure.

Published by: *Brave New Books* in 2022

Omslagillustratie: foto van de auteur

ISBN: 9789464489378

Tekst: © Quinten De Coene

Tekst achterflap: © Suzanne Grootveld

Inhoud

p. 5 Ik woon in opium

Vermoeden
Uit je scherm barsten
Doel
Grijns, grijns in de mond van de hel
maanmeisje
Slechte medicijnen
Passé Composé
Balkon wals
Ochtend
Zonder titel
Verwelkomende Handen
Voor Sylvia
Omdat ik zo geprogrammeerd ben
Mijn intieme verminking
2 - 5 maart 1881
2015
Een vogel voor elke dag dat je in mijn leven bent

p. 29 De ontevreden hond

p. 31 Slakkenmens
Slak verlaat
Er werd vannacht
Het licht gaat uit
Wij zijn een grief
Een slakkenhuis voor ons
Elke ochtend is koud
Onderweg een ekster
Slakkenliefde
Tristan
Ik Spreek Je aan

Wij zijn voorzichtig
Ik schrijf van slakken
Nog nooit was de slak zo bang
Mes
Je bent een week dier
(Voor hen)
Ik ben een steenworp
Hij raakt snaren
Je hebt verschillende soorten
Treinrok
Van mensen kan ik
H. Bosch
Ik had geen klauwen
Mark je deed
Angst aanjagend is
De term mentaal gehandicapt
Onder het kraambed
Voor Beethoven
Vergeef me mijn
Timmerde Christus
Hotsy Totsy
4 april 2018
Ik wil een slak zijn
Ik draag een mes
Ik draag vuisten
Belastingen en politiek
De scheur in het leder
Ze bestelt een Bloody Mary
Portret
Klasfoto
Woorden kunnen
Zijn blik
Ik trok mijn huid uit
En zocht

p. 79 Handgebaren

1. In een vuil kot
2. Piet gaf er teveel
3. Alex kijkt
4. Je hebt me ingeslikt

Spin
Alles hangt af
Ik gooi mijn
Het zwaard Van Damocles wordt
Nachtmerrie
Je bent gevallen
Door het stadcentrum
Angst
Geduldig zuigt hij
Een weekdier voelt zich goed
De spin wikkelt
Deze slak heeft geen schelp
Ik wil geen zee
In de kantine vind
Hoeveel jaren nog voor
We kruipen op het glas van een bushok
Ik zong je
Groeien in lente doet ook pijn
Denk eraan de volgende keer
Ik wil een vuur zijn een vulkaan
Ik kook vandaag
Hotclub jam
De slak is uit zijn schelp
Ik wil Je ziel grijpen
Het is waar wat ze zeggen
Er zit een monster onder
Ik verkondig leugens
Kunnen wij geen gras wezen?
Ochtendtrein
Een vinger een hand groeit
Je nam een arm van me
De wekker slaat op nul
Ze klopt op de deur in paniek
Biecht
Ze drommen
In de straat

p. 125 Houtskoolgedichten

Je zal kruipen op een ander
Slagschaduw ademt clair obscur fragmenten van een polaroid

De hand legt witte lijnen
We kunnen gaan nu
Je grimas tussen lens en trekker
Portret! Grijs Koel Lijnen Rood Ogen En Groen Neus Gele oker
pupillen
40.36.75-b: M.
Femke als ik zeg dat ik je hond wil zijn

p. 141 Asfaltmaag

I
II
III
IV
V
VI
VII
VIII
INTERMEZZO
IX
X

p. 157 De ontevreden hond

Ranzig
Ik bijt als je me wakker maakt
Ik heb je langgerekt
Wat een prachtig kind dat mijn schouders onder kwijlt in haar
slaap
Ik ben geen dichter en dit moet hier geschreven worden
De hond is dement
Hij grijpt naar de fles als naar de tiet
Je weeft de kranten bijeen
Ik wil niet dat je weet wat ik denk
Schatje schatje
MON DIEU
Je bent van hem
De lucht snijdt zich achter de kathedraaltoren

p. 177 Migraine

p. 179 Wat liefde

Blauwe plekken op zondag
Het kruis
Blijf me
Een dag in het kasteel van Rimbaud
Subjectieve waarheid
Inslagkrater
Kamerconcert
Black trombone
Voor moeder
Waterloo
American football
Vrouwendag
Langeafstandsrelatie
Le boeuf, Soutine
The girl from Ipanema
Bordeelgemijmer
Ex-Kerst
Ortolaan
Oorlogstaal
Gilis
Doktersbriefje
Camionette
Zwijggeld
Blue and lonesome
Armoedestad
Je kijkt
Niet de laatste keer
Vivaldi etc.
De Engelbewaarder nummer 15
As waaruit bloemen bloeien
Cristal

p. 213 Migraine

Waar moet je zondag gaan lunchen

Stikstof

p. 267 Huidhonger

Het gevoel ontbreekt
Ze zitten overal
Als een roterende braadkip
Wie heeft je geleerd lief
De hemel is te grijpen
Rinkel,
De holle wonden
Amy zingt de witruijnte het graf uit
Ik lik aan je oor
Niemand graaft hem verder uit
Tot de bel klinkt en ik
Ik was niet eerlijk vorige keer
Ik zweeg als een graf
Natuurlijk ben je beter
Keek ik naar de duiven met
De sterren keren hun
Het klavier is kapotgeslagen
En zag ik je glimlachen
Meisje op de webcam
Je bent mijn meisje
Haat is al te vaak teleurgestelde liefde
De groter wordende lelijkheid
Hoelang heb ik je niet meer vastgehouden
Dit ding in de kamer
Vlees
Het instituut heeft me gevangen
Ik ben nerveus
Je ligt op mijn bed
De brug zal inzakken door al die hartstocht
Veel liever dan dit te schrijven
Klop mijn tanden uit

Een boom groeide
Ik had je beter iets toegefluisterd
Je zwenkt naar rechts en ik
Je zal het jouwe wel nog krijgen
We liggen in de velden
Ottomaanse sigaretten
De vele kleuren en
Mijn maag rommelt
Het eten op mijn bord
Field commander Cohen
Ik kijk naar het papier
Ik ving de vis. Ik was dolblij.
Liefde als rotte tanden
Insomnia.
Wie is zij?
De varkens worden geslacht.
Without that gal!
Opbranden
Tijdens de overtocht kwam ik een man tegen.
Aanschuivend in de krantenwinkel zag ik een engel
In de stad zag ik een boom
Hij voelt zich als een kreeft
Het huis is verlaten
Hem geven we niets
Hij ruikt het chloor
Aan de rand van de stad zag ik de vrouw van de overleden
Aansleurend geweld
De ziekte is in de armoedestad, we zijn verstoten
Je
Je vreet me op

p. 333 Het gepelde huis

(acht gedichten bij het fotografisch werk van Marieke Descheemaecker)

Zie je nu het behang flets waar
De deur op een kier
Het icoon staart me aan
De inkt loopt uit over het veld
Trap

Het huis is verlaten
Je moet er afscheid nemen
Het gevoel in je tenen en maag

p. 345 Wolkenkrabber

p. 347 Wolkenkrabber (1)

schreeuw in mijn dromen en ontwaak met gesloten mond

p. 357 Balatumziel

1 voor de duidelijkheid

2 wat ze zeggen

3 vanuit een hoek bekijkt ze me nu

4 waarom stopt het lichaam niet

5 ze bedoelen het goed

6 ik kneep de vuisten zo hard dicht dat de fles haast brak en

7 het beest is gekooid

8 heden ben ik omsingeld door verslaafde engelen

9 krantenkop

10 ik knuffel haar nog even vaarwel en ga de straten op

p. 377 Wolkenkrabber (2)

zeewier over het zandkasteel

p. 389 Platwalser

Rood

Glitch

Zonnebloemen

De weg naar Tarascon

Korst

Roelof Hartplein

Zonnevlek

La vie est une gargotte

Sound and vision

Bijtend zuur

Naaldboom/ in the pines

Vreemd fruit

Engel bij zondvloed

Balmoral
In de schoot van die ene grote liefde
Zwanenstrik
Je plukt abstracte vormen uit de gootsteen
De omgekeerde wereld
Platwalser
Missy Sippy blues
Guernia
Ik zie je even
Olijfboom
Speldkussen
Caleidoscoop
(Klem)/ hardhandig neem je mijn hoofdkussen weg
Vertrek
Tussenstop
Schets
Vlucht
Ode aan Ordizia
Pamplona
Om te gaan naar waar we voelen
Meiklokjes in de sneeuw
Bengel
Paul
Bankroet geluk
Vallende sterren
Kwakzalver
Geperforeerd
Marea
Brief aan Ocean Vuong
De verleiding/ Little Wonder
Blauwdruk van onmededeelzaamheid
Entre deux mers
Aktionisme
Een streling van geweld
Assassijnen in sarcofagen
De laatste dans in je hoofd
Een kudde dromers
Een versje voor Alys

Wij, grote kinderen

p. 462 Verantwoording

Ik woon in opium

Vermoeden

Je hebt mijn hart gestolen.
Het was nooit te koop,
maar je nam het toch,
blies het op als een ballon.
Je liet het dan vliegen.
De kabel ontbreekt,
de wijn blijft er niet in,
en de meiden kijken
zoals katten met grote klauwen.
Dan, mijn hersenen en
luister,
luister, er is iemand aan de deur.
Open het niet,
laat niemand erin, dat zal niet...
Heb je iets goed?
Is het de zon voor de deur?
Laat haar niet binnen,
ze zal ons in de harde realiteit laten vallen
van de nieuwe dag
waar dezelfde fouten zullen worden gemaakt,
nog een keer.
Open de deur niet voor
onbekenden.
Iedereen is een vreemdeling,
echt.
Ik heb de zon toch nooit gekend.
Open niet voor dierbaren,
ze zullen het niet begrijpen
en vragen stellen,
waarom de maan hier in het midden
van de dag schijnt
op lege bierflesjes,
in de vijftien palmen van je
handen.
En het beest in de hoek gromt
niet maar staart naar je
als een octopus met inkt

op de muren en de vloerplanken.

Het kijkt alleen maar

zonder spijt of gedachten van welke aard dan ook,
slechts onrustig starend.

En je durft het geen open deur te laten zien,
je wilt het niet in of uit je plaats.

Knuffel zijn tentakels stevig vast als een Japanse print,
knuffel het en in hemelsnaam,
schrijf met de deur dicht.

Uit je scherm barsten

Overall hoor ik mensen klagen
over hoe iedereen geld uitgeeft,
te veel tijd besteedt aan technologie.
Maar tijdens de lunchpauzes,
bij de bar,
overall,
vind ik de sombere schoonheid
van gezichten in dodelijke stilte.
De identieke dagen
slepen de sleutelhanger
van herinneringen tot helemaal
naar de kamer met het roze behang.
Het besef dat je nooit meer terug kunt
tot een bepaald moment,
niet echt.
Misschien is het dat wat ze zoeken in die machines.
Al onze moeders sterven
en we blijven achter met documenten,
een foto,
een streling,
een oceaan.
En jij lacht vanuit het restaurant.
Ik verlang naar vroeger,
niet zo lang geleden.

Doel

De plaats was warm en dat gold ook voor de drank.
De borrel was
meer gesmolten ijs dan rum & cola
en ik keek naar hem en toen naar de sanseveria
bij het raam en ik droomde van een
schaar die gaat door boter,
het toilet doorspoelen,
de paus die sterft,
Hitler aan het ontbijt die zijn hoofd voor het eerst
in een krant ziet,
een bushalte,
citroenen die vallen van de boom.
Jezus die gek wordt in de woestijn en
zelfs luistert naar de duivel daar,
bowling,
mijn nagels knippen,
de kip die bloedend in haar eentje rond rent
na de onthoofding,
onkruid op het balkon,
mijn gezicht over tien jaar,
haar gezicht ooit,
leren rijden maar
niet willen,
die David Lynch film
die ik nooit zal begrijpen,
draden katoen in mijn zak,
roken,
honden,
een lange jurk,
de wolken bij zonsondergang,
God.
Toen ging ik naar de koelkast en haalde een koud biertje voor ons.
Langzaam en gestaag wint de race.

Grijns, grijns in de mond van de hel

Ze kwamen te laat.

We zijn te snel te hard geworden.

Ze denken dat ze ons kunnen vormen.

Het zelfbewustzijn heeft zijn plaats opgeëist,
prematuur.

De blanco pagina van jonge leeftijd
is doordrenkt met inkt en uit elkaar gescheurd.

Elke heuvel is iets belachelijks.

We rijden er met onze fietsen overheen.

Iedereen walst bang rond

de stille bunker terwijl

wij gapen in de mond van de
schietgaten.

Klaar -

Mik -

...

maanmeisje

(voor Lena N.)

Haar gezicht is een zee van rust.
We roken in de tuin.
De hond slaapt in de zon.
Het bad is klaar,
ze gaat het koude water in.
Ik doe de deur dicht en denk aan
mieren die een kever naar het nest dragen.
Daarna nemen we de trein naar de stad.
Ze valt in slaap op mijn schouder.
De zon gaat onder, we zijn op het terras.
Haar ogen staren recht in de mijne.
Ik weet niet wat ze denkt en het
maakt me gek.
Ze volgt me naar het appartement.
Ze vraagt me een hemd om in te slapen.
Ik geef haar een rood-wit gestreepte
shirt.
Naarmate de uren verstrijken, word ik ook moe
en ga naast haar liggen.
Ze slaat haar armen en benen om me heen
en wij slapen.
Ik word een enkele nacht verliefd.

Slechte medicijnen

Céline rolt over de vloer met de honden,
Bukowski dronken van een vijfde van whisky,
scotch en frisdrank,
Dostojevski typend als een gek om gokschulden weg te schrijven,
Houellebecq lachend in de supermarkt,
Gogol op zoek naar zijn neus,
Miller in de badkuip gevuld met wijn en hoeren,
Hemingway vissend op zee,
zijn vijanden wat momenten van rust gunnend,
Gainsbourg dronken hoeft niet te zingen om dingen nat te maken,
in cirkels rennen zoals de korst rond de wond,
een postzegelverzameling kopen, ook al heb je hier nooit interesse in
gehad,
Nietzsche in een stoel die de wereld ziet zoals hij is,
gevoed door zijn zus,
Lynch ondervraagt een aap,
over de rand stappen om iets te voelen,
Bowie ziet leven op Mars
en Frasier op tv.

Passé Composé

Ze huilde voor de Vlaamse Primitieven in het Louvre,
soms ruik ik het parfum nog.
Lunatique op de radio,
(Stereo Total)
De auto's die rond de oorlogsbuit cirkelen:
Napoleons N.
McDonalds M.
We volgen de vertrekkende trein op het perron.
Het was nooit gemakkelijk om lief te hebben...
We zien een oude vrouw een dode duif van de stoep schoppen.
Binnen: de droogbloemen, scheuren in de koffiekopjes, vochtige
gordijnen.
Het vuil blijft rondhangen. Het zet je aan het denken.
De rest is saai. Lang leve de verveling, het laat je naar de dingen kijken
op een andere manier. De intensiteit van het behang ademt het
stervende licht in.
Giftige daden definiëren ons. En dan laten we het dier in ons
leeglopen,
of we proberen het tenminste.
We zetten kinderen op schoolbanken in plaats van in de modder.
Vroeg of laat zullen ze toch vliegen eten.
Ze leest een boek op de bank. Regendruppels groeperen samen
rond de straatlantaarns als een school vissen.
Ik zie de natte spoorlijn, mensen met plastic zakken.
Kijk, kijk naar de dode blik van de serveerster.
Een compositie van glazen en asbakken op de ronde tafel.
Het leven fladdert als een herfstblad naar de slijkerige kasseien.
De hel is overal als je het toelaat.
Ik zie haar ineens in het gras liggen bij het kasteel van Breivelde.
Ze trekt een foto van me.
Ik knijp in haar neus en pluk het gras rond mijn lichaam.
Het duurt even voordat ik de zon herken.
Vanavond dansen? Dat was de vraag.
Ik sta weer in de regen. De bloemen sluiten zichzelf,
slapen. De nacht absorbeert veel mooie dingen.
Ik draai me om en omhels het spook,
de gruwel van mooie herinneringen.

Balkon wals

(voor Suzanne G.)

De regen is licht als een veertje vanavond.
We zitten op de reling van het Barokke balkon
sigaretten rokend, haar sigaretten.
Het gele licht op haar gezicht danst tegen de sterke
schaduwen van binnen die bewegen door de grote woonkamer.
Er is een feestje. Lachend en zingend in de hoge plafonds.
Ze ziet eruit als een kat hier in de nachtelijke stenen van eeuwen,
we roken en praten een paar zeldzame woorden. We zijn dronken van
de wijn. Zij begint
een beetje te huilen.
Ik knuffel haar, ik wil haar alleen maar gelukkig zien.
Dit wil ik niet voor velen, dus ik zeg dit niet lichtvaardig.
Ze verdient beter dan de mannen met wie ze uitgaat. Beter dan wij
allemaal.
Ze fluistert en ik zeg niets. Dan geeft ze een reactie op
hoe dronken we zijn en gaat naar binnen in het lawaai. Ik blijf achter,
en
droom van walsen.

Ochtend

De wolken zijn flinterdun,
verpakt rond de ochtend
als een zijden sjaal.
De moerassen in hun
grijs - groen ontwaken,
kikkers springen in het niets.
De hemel is leeg.
Het melkachtige grijs is het enige wat
ons scheidt van een vacuümbestaan,
terwijl de kinderen graffiti spuiten
op de muren,
terwijl het meisje de tandpasta uitspuugt,
terwijl tanks in hangars wachten.
Doe geen moeite.
Slaap de slaap van revoluties.
De volgende nacht zal hetzelfde zijn,
donker als de vorige.

Zonder titel

Je bent zo ver weg.
Ons afscheid was slechts in een paar tranen.
Het geschreeuw kwam later,
de woorden nooit.
Ik draag je sjaal nog steeds,
terwijl jij door andere straten loopt,
aan andere dingen denkt.
Ik loop hier
in cirkels
zonder iets in mij
om het bloed te laten stromen,
of wel?
En je weet dat ik je zou vernietigen
voordat je me ooit zou kunnen fiksen.
Toch bewonder ik je inspanningen,
je poging om veren op mijn schouderbladen te lijmen.
Ik denk constant aan jou,
als een kind buiten de etalage van een snoepwinkel
zonder een cent te besteden.
Het warme deken is een nutteloos stilleven
zonder jou mijn liefste.
Ik kan de juiste stilte niet vinden
om je te vertellen hoe ik je mis,
dus hier zijn een paar fluisteringen
opgeschreven terwijl de rode schijf
wakker wordt aan de horizon.
Ik hou van je,
wie je ook was.

Verwelkomende Handen

(opgedragen aan Louise Bourgeois)

de entiteit
ze grijpt de telefoon met klauwen van marmer
wit licht schijnt op de verwelkomende handen
witte hitte vormt de spinnen boven ons
de spiraal verstikt de laatste woorden
er is interferentie op elke lijn
het huis is vol leven
zichzelf verbergend voor kijkers
de rode tint dringt de kamer binnen
en knuffelt het behang
met een vuist
de ijzeren deur is nu gesloten
de rimpels zijn weg
de glazen bol begraven
in de buik van het beest

Voor Sylvia

(opgedragen aan Sylvia Plath)

Pak mijn hand, mevrouw. Laten we naar het strand lopen.
Hoor je de meeuwen al?
Leuk om je te zien lachen!
Laten we de schelpen onder onze voeten verpletteren.
Weet je, ik had ooit mijn shit bij elkaar.
Een lange tijd geleden. Je ogen zijn erg donker.
Waar is de handdoek? Ik zal hem om je heen doen, je hebt het koud.
Schrijf je nog?
Hoe het voelt als de echo van een lied, het verval
van het leven om je heen.
Het kan voor iemand te laat zijn om het u te vertellen,
maar het is geruststellend te weten dat de bijen in het huis zijn.
Je bent weg. Ik weet het.
Verborgen in de pagina's, laten we verder lopen langs het strand,
zullen we?

Omdat ik zo geprogrammeerd ben

Winona Ryder was mijn eerste verliefdheid.
Ik zag haar in een film met aliens,
een badass wezend.
Ze had meer ballen dan de mannelijke acteurs in de film,
en ik wed dat dit in het echte leven niet anders was.
Dit is vaak het geval.
Ik herinner me haar korte haar,
zwart als een regenhond, met
ogen als tsunami's
gevaarlijk en mooi.
Ik denk aan andere films.
Dan gaat de wekker.
Zag er een over kinderen die rondhangen in rottende motels
in de buurt van Disneyland,
Florida.
Mooie roze muren en winkelwagentjes vol ziektes.
Er zal bloed zijn.
Of hoe ze in L. Davis en uit Afrika kwamen.
Ik kruip uit bed en naar de badkamer.
De vloer is zo verdomd koud in november.
De lichten gaan aan en er is een grote vorm die naar me kijkt,
met wallen onder zijn ogen en een haarlijn die zo langzaam terugwijkt.
De dingen die je wilt houden, blijven gaan en het gewicht dat je wilt
verliezen,
telt gewoon op.
Dit ding dat me vanuit de spiegel aankijkt.
Het is een grappig gezicht.
Ik zou lachen als ik dat ochtendhumeur niet had.
Een bepaald soort trots volgt de aanblik van verval.
Dit is een lichaam dat leeft,
dat INCASSEERT,
het opzuigt en
als een leviathan
de wereld eet,
tot het van hem is,
volledig.
De nar wordt koning
tot afschuw van anderen.
Ik schreef Winona Ryder een brief waarin ik haar vertelde dat
IK DE KONING VAN MIJN BADKAMER BEN.

Ik heb zelfs een foto van mij in mijn proper ondergoed toegevoegd.
Ze heeft nog niet geantwoord maar ik blijf de post dagelijks
controleren.

Mijn intieme verminking

kijk in de richting van Beasley Street meneer
afrit Avenue
schreeuw door de deuropening
niets antwoordt
Charlotte is op het strand
ik wou dat ik zand was
nee
net terug van het spoor
regen en wind en schaduwen
geen duisternis maar in de lucht
lichtzinnig
gelukkig zelfs
denkend aan alle brieven
ik geniet van het kijken naar de gele lichten
op straat lopen
kijken in flatgebouwen
de verschillende verdiepingen
met levens daarbinnen
bewegingen bij de ramen
hoe troostend is de straatverlichting
doet me denken aan mijn eerste nacht op coke
zachte regen en Sinatra en N. Drake
wachtend op de trein naar huis
ik heb veel gezichten gezien
veel portretten gemaakt
borden in de gootsteen
er hangt poëzie op de muren
ik kan het niet vangen
als een spin kruipt het door de hoeken van het huis
het is overal
maar ik kan het niet vangen
het zit nog steeds als bijna dood
maar loopt te snel als ik ernaar grijp
laten we het vlees van onze vingers bijten en
zenuwachtig dansen rond de emmer verf
rode verf
ik sta voor het raam
ik ben in de reflecties
doe je lichten uit

2 - 5 maart 1881

(naar het portret van Modest Moessorgski door I. Repin)

Daar zit hij,
het beest van Karevo,
gewikkeld in een sjaal bijna net zo paars als zijn neus,
terwijl de knappe man zijn portret schildert
in het ziekenhuisbed.
De geur van morfine en ijzer vult de kamer,
mengt zich met de kleuren op het palet.
Hij neuriet vier doodslieden.
De geur van het nakende einde
terwijl de verpleegster zijn aanvallen van waanzin bijwoont.
Hij wast zijn handen en voeten tussen de aanvallen door.
Dit had de wereld niet voorzien,
zoals zo vaak bij deze geniale mensen.
De prijs is hoog.
Het vuil onder de nagels is op zijn zwartst.
Deze,
de grote halfgoden,
gebleekt op een strand,
verzonken in geschreeuw en problemen,
vaak zelf toegebracht.
Als forel op het droge.
Donkere kamers bevinden zich in elke geest
maar er is een echte kunstenaar voor nodig om ze uit te smeren
op een leeg canvas
of een blad muziekpapier.
En als een lucifer
verbranden ze vaak snel
zoals Van Gogh in Auvers-sur-Oise,
Basquiat in New York,
Mozart in Wenen.
Hun kamers zijn donker maar
ze gaan met een lichtflits
en geven ons alles
voor niets in ruil.
Dat is het belangrijkste verschil denk ik.
Waar mensen hun kleine dingen en geheimen verbergen, en
dromen
en de grote dans van nep geluk

en veiligheid dansen,
dragen deze artiesten grote reclameborden van zwakte met zich mee
en laten het aan iedereen zien.
Daar is moed voor nodig.

2015

Het beeld van haar te kietelen in bed.
Dat is het definitieve beeld van liefde.
De lakens kraken als sneeuw en draaien met de lichamen mee.
Dit.
Ik herinner me het gevoel niet meer.
Wat de planten water geeft,
wat ons van waanzin weghoudt.

Een vogel voor elke dag dat je in mijn leven bent

De trompetten hebben lang opgegeven om te klinken op modderige velden.

Er is geen gehuil behalve dat van de hond.

De dooi keert terug.

De maagdelijke ochtend op groen,
grijs en
oker.

We worden wakker.

We zijn geliefden.

Wie kruipt er als eerste uit bed?

Het eerste licht van de dag,
in stilte glimlachen we.

De muizen en de mussen verlaten ook het nest.

Daarna vertrekken we in grijze pakken.

De kleine lichtjes aan de horizon branden nog steeds
en de zon, een witte schijf als was,
klimt de duivelse roze lucht op.

Klein comfort komt van
de sleutel van haar deur vasthouden.

Het gaat nog een keer open,
en nog eens,

tot de liefde besluit om leeg te lopen,
weg in de wastafel van de badkamer.

Laat haar snel zijn,

als de mal van haar huis
nog niet opgedroogd is rond mijn hart.

Breng me dauw en wolken
op een kleine modderige weg

en laat het woord deze dag

weg zijn,

of alles is verloren als ik bezwijk
voor een delicate streling.

De ontevreden hond

Slakkenmens

Slak
Verlaat
Huis
Barst
Uit
Schelp
Waant
Zich
Leeuw
Zo begin ik
Lezer
Het
Huis
Is
Verlaten
Zij vreten
Naakt
Spiralen
In de rozentuin

Er werd vannacht een kruising geboren
Uit twee dieren
Van elk een ander ras
Wij noemen het vroege zon
Die belooft van warmte
De slak
Kruipt
Waar de hand
Niet kan
(geduldig zijn zijn tanden)

Het licht gaat uit
De deuren kraken
Onder slot
De bakstenen praten nu
Van mensen
Kussen
Nu het eindelijk stil is

Wij
Zijn een grief
Een giftige zwam
In ons
Hoofd – gerecht
Wij zijn een deken
Ik dek je toe tot over het hoofd
En zet geen wekkers meer
Wij zijn kijken
Naar de achterzijde
Van je slapend hoofd
Wij zijn het vraagteken
Aan het einde van de zin
(woordenlam)
(wij spreken haar niet uit)
Wij zijn het krijt
Dat tekent
Jouw trekken
In stof
Wij zijn
Niet in de buurt komen
Afvragen waarom winters spreken
Wij zijn het mes
Dat walst rond de schil van
Het hart